

ἀδιόριστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδιόριστος.

1) Ὁ μὴ διαταχθεὶς, ὁ μὴ ἐπιταχθεὶς Πόντ. (Τραπ.) Σύμ. Πβ. διορίζω. 2) Ὁ μὴ διωρισμένος εἰς ἀξίωμα ἢ θέσιν δημοσίαν ἢ ιδιωτικὴν ἐνθ' ἄν.: Θὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν ἀκόμα ἀδιόριστος σύνηθ.

ἀδιπλογύριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδ' πλουγύρ' στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διπλογυριστός < διπλογυρίζω.

Ὁ μὴ διπλογυρισθεὶς, ἦτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν διεγράφη δεύτερος κύκλος: Τρανὸς χουρὸς κι ἀδ' πλουγύρ' στους.

ἀδίπλωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀδίπλουτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. διπλωτός < διπλώνω.

1) Ὁ μὴ διπλωθεὶς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀδίπλωτα ροῦχα-σεντόνια κττ. σύνηθ. Ἐχω τὰ σκου-τιὰ ἀδίπλωτα καὶ πάω νὰ τὰ διπλώσω Παξ. Ἀδίπλουτου πάπλουμα Αἰτωλ. Στρώματα ἀδίπλωτα Χαλδ. 2) Ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς, ἐπὶ ἀγροῦ Πόντ. (Κερασ.) Χίος: Ἀδίπλωτον χωράφιν Κερασ. Πβ. ἀδευτέριστος, ἀδευτέρωτος 1 β, ἀδιάβαστος Α 5.

ἀδισάκκωτος ἐπίθ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δισακκωτός < δισακκώνω.

Ὁ μὴ φέρων δισάκκιον ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἀγωγιάτης ἤρθε ἀδισάκκωτος, ποῦ θὰ βάλῃ τὰ πράματα; Θήρ. Πάω ἀδισάκκωτος Ἀπύρανθ.

ἀδίψαστος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀδιψος) ἀδίψηστος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διψαστός < διψῶ, παρ' ὃ καὶ διψάζω. Διὰ τὸ ἀδίψηστος πβ. τὸ μεταγν. ἀδίψητος.

Ὁ μὴ διψῶν ἢ ὁ μὴ διψήσας.

ἀδιωχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιουχτους Θεσσ. Μακεδ. ἀδεχτος Πόντ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδιωχτος.

Ὁ μὴ διωχθεὶς ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔχ' ἀκόμα ἀδιουχτουν οὐ πατέρας τ', ἂν κ' ἔκαμι τόσα καὶ τόσα Θεσσ.

ἀδόκητος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. ἀδόκ'τους Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θεσσ. (Μηλ.) Μακεδ. (Σισάν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδόκητος.

1) Ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος Ἡπ. Θεσσ. (Μηλ.) Μακεδ. (Σισάν.): Αὐτὸ τοῦ πρᾶμα ἦσαν ἀδόκ'του Μηλ. Συνών. ἀκαρτέρητος, ἀναπάντεχος, ἀνέλπιστος, ξαφνικός. 2) Ἀφροντις, ἀμέριμνος Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Συνών. ξένοιαστος. 3) Ἀστόχαστος, ἀνόητος Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.): Εἴσι ἀδόκ'τους Χουλιαρ. Πιδι ἀδόκ'του αὐτόθ.

ἀδοκίμαστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. ἀδουμάσαστος Μεγίστ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδοκίμαστος. Ὁ τύπ. ἀδουμάσαστος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ δουματσάζω, δι' ὃ ἰδ. δοκιμάζω.

Ὁ μὴ δοκιμασθεὶς σύνηθ. καὶ Πόντ.: Ἐβγαλαν ἀνθρώπους ἀδοκίμαστους νὰ μετράν καὶ νὰ μαζώνουν γρόσια Πελοπν. Ἐγὼ ἀδοκίμασιον παιδὶν 'κὶ παίρω 'ς σὴ δουλεία μ' Πόντ. Τὸ γιαντρικὸν ἀκόμαν ἀδοκίμαστον στέκ' αὐτόθ.

ἄδολα ἐπίρρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδολος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ δόλου, ἀδόλως ἐνθ' ἄν.: Ἐγὼ σοῦ μιλῶ ἄδολα, μὰ σὺ καὶ κρύβεις Ἀρκαδ. Συνών. ἀθῶα.

ἄδολος ἐπίθ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κῶς Κυκλ. (Μύκ. κ. ἀ.) Παξ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος κ. ἀ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 283 ἄδουλος Θράκ. Παξ. Πελοπν. Σύμ. ἄδουλους Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄδουλε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδολος.

1) Ὁ ἄνευ δόλου, εἰλικρινὴς Θράκ. (Μάδυτ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Τσακων. κ. ἀ.: Ἄδολος ἄρθωπος Οἶν. Ἄδολον ἐν' ἡ καρδιά μ' Κερασ. Ὁ παιδᾶς ἄδολος, 'κ' ἔξερεν τοὺς σκοποὺς τῆς γαρῆς (ὁ νέος ἄγνός ὢν δὲν ἐγνώριζε τοὺς ὑπόπτους σκοποὺς τῆς γυναικός, ἢ ὁποία ἤθελε νὰ τὸν παρασύρῃ. Ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. Ἄδουλους ἀνθρουπους εἰν' αὐτὸς Αἰτωλ. || Παροιμ. φρ. Ἄδουλ' κι ἀμάρτουλ' φάγαγ (δίκαιοι καὶ ἀδικοὶ ἔλαβον μερίδιον. Πβ. ἐκκλησιαστικὴν φρ. νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες) Μάδυτ. β) Ὁ ἠθικῶς ἄμεμπτος, ἄγνός Πόντ. (Τραπ.): Ἄδολος γυναῖκα. Ἄδολον κορίτσ'. Συνών. ἄγνός Α 1. 2) Ἀνόθευτος, γνήσιος, ἐπὶ πραγμάτων Αἰγιν. Θράκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κυκλ. Κῶς Λέσβ. Μακεδ. Παξ. Πελοπν. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. Χίος κ. ἀ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 283: Ἄδολο γάλα-κερί-κρασί-λάδι-μέλι-ρακὶ πολλαχ. Ἐλάδιν ἄδολον Κερασ. Ἄδουλον βαγέφ' (τὸ περιέχον ἀντὶ τοῦ περιεχομένου, βαρέλλι περιέχον γνήσιον κρασί) Μακεδ. || Φρ. Ἄδολον χρυσάφ' στέκ' ἢ ἐν' (εἶναι τίμιος, καθαρὸς, ὥς εἶναι ὁ χρυσός) Χαλδ. || Ἄσμ.

Καὶ τὸ χρυσάφι τ' ἄδολο ποῦ θόλωσε τὸν ἥλιο Κυκλ.

Τσουρά, μὴν ἐτρελλάθητσε, τσουρά, μὴν ἐλωλάθης, τσ' ἂν ἦπιδε ἄδολο κρασί, γοργὰ νὰ τὸ ξεράσῃς Αἰγιν.

Ποιὸς ἔχ' ἀσήμι ἄδουλο καὶ μάλαμα καθάριο Πελοπν.

Μυρίζ' ὁ μόσκος ἄδολος μέσα 'ς τὸ μοσκοκούτι Κρήτ. — Ποίημ.

Γιὰ τ' ἄδολο κρασί τρυγᾷς τὰ ὠραῖα σταφύλια ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀδόλωτος.

ἀδόλωτος ἐπίθ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀδόλωτος.

1) Ἀμιγής, ἀνόθευτος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀδόλωτο ἀσήμι-κρασί Λακων. || Ἄσμ.

Ποιὸς ἔχ' ἀσήμ' ἀδόλωτο καὶ μάλαμα γλαρᾶτο Μάν.

2) Ὁ ἄνευ δολώματος (εἰς τὴν γέννησιν τῆς σημ. συνετέλεσε τὸ ρ. δολώνω = ρίπτω δόλωμα) Κεφαλλ. Κρήτ.: Ἀγκίστρι-παραγάδι ἀδόλωτο.

Πβ. ἄδολος.

ἀδόντιαστος ἐπίθ. ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 69 — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δοντιαστός < δοντιάζω.

